

“Negre”, fragment de *Les pereres fan la flor blanca*

Per Gerbrand Bakker, traducció de Maria Rosich, Raig verd editorial, 2015

Completa el text amb les paraules que hi falten.

Aquests són els sinònims que busques: acaronar, alçar-me, aspre, aturar-se, brunzit, estremir-se, feixuc, llis, xiuxiueig. Potser les hauràs d'adaptar una mica.

Ara ho sé. Un hospital. Un llit. El braç _____ (=pesat) està _____ (derivat de *guix*). No és que el meu nas sigui de ferro, és que hi tinc un tub petit, i pel _____ (derivat de *tub*) m'entra menjar a la panxa. Tenia més tubs al cos, aquí i allà. Ja no tinc melsa, però no sé ben bé què vol dir, això. Intento incorporar-me, _____ (=aixecar-me) del llit i de mi mateix, i això em provoca un dolor _____ (derivat d'*infern*) al pit. Algú m'ho deu haver dit, però quan? Encara no sé si és de dia o de nit. Per molt que obri els ulls de bat _____ [expressió], no es fa clar. Em penso que és normal. Crec que el meu cos recupera les funcions de mica en mica. _____ (*sentir/sentir-hi*), noto olors, tinc tacte. Noto l'olor _____ (*a / de*) lleixiu que fa aquesta habitació. No és _____ (=mala olor), és una olor estranya. Sé que fa poc he cridat, em noto les cordes vocals _____ (=rugoses, raspases). Després no he dit res més, perquè no només em noto la gola rugosa, també me la noto _____ (derivat de *rovell*). Crec que és de nit. Se sent un _____ (soroll intens i curt, o continu i repetitiu) en algun lloc aquí a la vora, i també lluny, com una carretera poc _____ (derivat de *trànsit*). Ara sento alguna cosa, passos, es tornen més forts, s' _____ (=es paren) i després encara més forts. Regna el silenci, sento una respiració. M' _____ (=tremolo). Intentaré dir alguna cosa. —Qui hi ha? —pregunto. Què pots dir, si no? Surt com un _____ (=murmuri), la meua veu no té força. Algú m'agafa la mà. —En Harald —diu una veu d'home. Harald? No conec cap Harald, però la veu sí que em resulta _____ (derivat de *família*). —Que és de nit? —pregunto. —És de nit —diu la veu que es diu Harald. M'han tocat i noto coses, noto altres mans al meu cos. Puc pensar i dirigir. Primer, la panxa. espero un clotet, però noto un tall un tall molt prim, més amunt que no m'esperava. Deixo que la mà continuï lliscant i arribo al braç _____ (derivat de *guix*). _____ (*sento / hi sento*) ocells, deu ser de dia. És estrany tocar-me el braç i no notar res. Ara em vull fregar els ulls, però estic cansat i no aconsegueixo fer _____ (*apujar / pujar*) el braç més enllà de la barbeta. Les puntes dels dits em toquen la mandíbula. No noto res, tinc la barbeta _____ (contrari d'*aspra*). Però que no hi tenia...? No puc _____ (*tocar-me / tocar-hi*) els ulls. No _____ (*veig / hi veig*). Hi ha alguna cosa al davant. —T'han posat una bena. —En Klaas. —Tinc ferides al cap? —pregunto. —Sí. —En Kees. Ha contestat abans que jo acabés de parlar. —Per què?

—Vam tenir un accident —en Gerard. Amb el cotxe.

—Quan?

—Fa una setmana i mitja. No ho recordes?

—No —ja no _____ (*em / me'n*) recordo—. Quin dia és avui?

—Dijous —diu en Kees—. Demà és divendres.

—Sí, i demà passat, dissabte. No soc imbècil.

En Daan. Tinc un gos que es diu Daan. En Daan era qui m'havia anat _____ (*pujant / apujant*) des dels peus fins al pit i em va llepar la cara. On és?

—Quan m'ho podré treure?

—_____ poc (*=falta poc temps*)—diu en Harald.

—Tinc moltes ganes de fregar-me els ulls.

—No falta gaire —repeteix en Harald.

—Quin dia és avui?

—Dissabte.

—Ai, Gerson, fill meu, estimat.

—Àvia?

—Sí, soc aquí, maco. Espera, t'agafaré la mà.

L'Anna m'agafa la mà. Noto que és la seva mà, és seca i _____ (*=rugosa, rasposa*).

—L'avi també _____ (*està / hi és*)?

—Sí, soc aquí —en Jan m' _____ (*=acaricia*) la galta amb els artells dels dits. Això és nou, és com si tothom em _____ (*volgués / vulgui*) tocar.

—Diuen que m'he passat una setmana en coma.

—I és veritat, Gerson, maco. Però ara ja no.

—Estic bé?

Silenci. Torno a sentir ocells, el soroll sembla sortir de les _____ (*derivat de profund*). És de dia. No _____ (*potser / pot ser*) que en Jan i l'Anna siguin aquí en plena nit. Aleshores no m'hauria fet falta preguntar si estic bé.

—A quin pis som? —pregunto.

—Molt _____ (*=en direcció superior, cap a dalt amb moviment*) —diu en Jan—. Crec que en un vuitè. La vista és...

—Sí?

En Jan estossega.

—La vista és molt bonica.

L'Anna sospira i _____ (*=ploriqueja, plora*).

—Què passa? —pregunto.

—Ai, Gerson, fill meu, estimat.

—Quin dia és avui?

—Dimarts —diu en Harald.

—Per què ningú no em diu que estic cec?

—Perquè no saben com.

Ell, en tot cas no fuig d'estudi.

—I tu?

—Jo només treballo aquí.

—Tu ets qui m'ha curat els granets. I vas dir a en Klaas i en Kees que havien de parlar amb mi i _____-me (*verb*) petons.

—Sí. Això dels petons se'ls va acudir a ells sols, per cert. _____ (*El / Ho*) vas sentir?

—Crec que sí.

Es fa un moment de silenci.

—És el vespre. No _____ (*sento / hi sento*) res. No _____ (*se senten / s'escolten*) ocells, amb prou _____ (locució =*difícilment*) algun cotxe, el passadís està en silenci.

— _____ (=és *veritat, correcte*).

—Que treballes tant _____ (*pel / al*) com _____ (*per la / a la*) nit?

—Tinc torns de dia i torns de nit.

—Tinc la sensació que sempre ets aquí.

M'incorporo. El pit ja no em fa _____ (*tan / tant*) de mal. És com si el meu cap fos una poma i l'estiguessin pelant, però sense ganivet. Sé que en Gerard, en Klaas i en Kees m'estan mirant. Tinc ganes de vent, vull un vent dur i fred que em bufi a la cara i als cabells. Per un moment penso, espero, que quan el metge m'hagi tret l' _____ (derivat de *vena*) es farà de dia. Continua sent fosc i sento que en Kees conté la respiració, una cosa que una setmana i mitja abans m'hauria passat per alt.

SOLUCIONS MÉS AVALL

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

No les miris si no has fet l'exercici!

SOLUCIONS

Ara ho sé. Un hospital. Un llit. El braç **feixuc** està **enguixat**. No és que el meu nas sigui de ferro, és que hi tinc un tubet, i pel **tubet** m'entra menjar a la panxa. Tenia més tubs al cos, aquí i allà. Ja no tinc melsa, però no sé ben bé què vol dir, això. Intento incorporar-me, **alçar**-me del llit i de mi mateix, i això em provoca un dolor **infern**al al pit. Algú m'ho deu haver dit, però quan? Encara no sé si és de dia o de nit. Per molt que obri els ulls **de bat a bat**, no es fa clar. Em penso que és normal. Crec que el meu cos recupera les funcions de mica en mica. **Hi sento**, noto olors, tinc tacte. Noto l'olor **de** lleixiu que fa aquesta habitació. No és **pudor**, és una olor estranya. Sé que fa poc he cridat, em noto les cordes vocals **aspres**. Després no he dit res més, perquè no només em noto la gola aspra, també me la noto **rovellada**.

Crec que és de nit. Se sent un **brunzit** en algun lloc aquí a la vora, i també lluny, com una carretera poc **transitada**. Ara sento alguna cosa, passos, es tornen més forts, **s'aturen** i després encara més forts. Regna el silenci, sento una respiració. **M'estremeixo**. Intentaré dir alguna cosa.

—Qui hi ha? —pregunto. Què pots dir, si no? Surt com un **xiuxiueig**, la meua veu no té força. Algú m'agafa la mà.

—En Harald —diu una veu d'home.

Harald? No conec cap Harald, però la veu sí que em resulta **familiar**.

—Que és de nit? —pregunto.

—És de nit —diu la veu que es diu Harald.

M'han tocat i noto coses, noto altres mans al meu cos. Puc pensar i dirigir. Primer, la panxa. espero un clotet, però noto un tall un tall molt prim, més amunt que no m'esperava. Deixo que la mà continuï lliscant i arribo al braç **enguixat**. **Sento** ocells, deu ser de dia. És estrany tocar-me el braç i no notar res. Ara em vull fregar els ulls, però estic cansat i no aconsegueixo fer **pujar** el braç més enllà de la barbeta. Les puntes dels dits em toquen la mandíbula. No noto res, tinc la barbeta **llisa**. Però que no hi tenia...?

No puc **tocar-me** els ulls. Hi ha alguna cosa al davant.

—És un embenat. —En Klaas.

—Tinc ferides al cap? —pregunto.

—Sí. —En Kees.

Ha contestat abans que jo acabés de parlar.

—Per què?

—Vam tenir un accident —en Gerard. Amb el cotxe.

—Quan?

—Fa una setmana i mitja. No te'n recordes?

—No —ja no **me'n recordo**—. Quin dia és avui?

—Dijous —diu en Kees—. Demà és divendres.

—Sí, i demà passat, dissabte. No soc imbècil.

En Daan. Tinc un gos que es diu Daan. En Daan era qui m'havia anat **pujant** des dels peus fins al pit i em va llepar la cara. On és?

—Quan m'ho podré treure?

—**D'aquí a poc** —diu en Harald.

—Tinc moltes ganes de fregar-me els ulls.

—D'aquí a poc —repeteix en Harald.

—Quin dia és avui?

—Dissabte.

—Ai, Gerson, fill meu, estimat.

—Àvia?

—Sí, sóc aquí, maco. Espera, t'agafaré la mà.

L'Anna m'agafa la mà. Noto que és la seva mà, és seca i **aspra**.

—L'avi també **hi és**?

—Sí, sóc aquí —en Jan m'acarona la galta amb els artells dels dits. Això és nou, és com si tothom em **volgués** tocar.

—Diuen que m'he passat una setmana en coma.

—I és veritat, Gerson, maco. Però ara ja no.

—Estic bé?

Silenci. Torno a sentir ocells, el soroll sembla sortir de les **profunditats**. És de dia. No **pot ser** que en Jan i l'Anna siguin aquí en plena nit. Aleshores no m'hauria fet falta preguntar si estic bé.

—A quin pis som? —pregunto.

—Molt **amunt** —diu en Jan—. Crec que en un vuitè. La vista és...

—Sí?

En Jan estossega.

—La vista és molt bonica.

L'Anna sospira i **somica**.

—Què passa? —pregunto.

—Ai, Gerson, fill meu, estimat.

—Quin dia és avui?

—Dimarts —diu en Harald.

—Per què ningú no em diu que estic cec?

—Perquè no saben com.

Ell, en tot cas no fuig d'estudi.

—I tu?

—Jo només treballo aquí.

—Tu ets qui m'ha curat els granets. I vas dir a en Klaas i en Kees que havien de parlar amb mi i **fer-me** petons.

—Sí. Això dels petons se'ls va acudir a ells sols, per cert. **Ho** vas sentir?

—Crec que sí.

Es fa un moment de silenci.

—És el vespre. No **sento** res. No **se senten** ocells, amb prou feines algun cotxe, el passadís està en silenci.

—**Cert**.

—Que treballes tant **al** dia com **a la** nit?

—Tinc torns de dia i torns de nit.

—Tinc la sensació que sempre ets aquí.

M'incorpo. El pit ja no em fa **tant** de mal. És com si el meu cap fos una poma i l'estiguessin pelant, però sense ganivet. Sé que en Gerard, en Klaas i en Kees m'estan mirant. Tinc ganes de vent, vull un vent dur i fred que em bufi a la cara i als cabells. Per un moment penso, espero, que quan el metge m'hagi tret l'**embenat** es farà de dia. Continua sent fosc i sento que en Kees conté la respiració, una cosa que una setmana i mitja abans m'hauria passat per alt.